Ч. 216. Неділя 9 жовтня (26 вересня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З краєвих соймів. — Уступлене команданта австрийскої маринарки. — З Афґаністану. — З російско-японьскої війни).

На передвчерашнім засіданю стирийского сойму поставив посол Резель внесене на заведене загального голосованя і зажадав, щоби передано єго окремій комісиї. Внесене відкинено 32 голосами против 26. П. Шахерль домагав ся зміни виборчої ординациї в тім напрямі, щоби укладане і розділяне леґітимацийних карт виборчих не залежало від самого начальника громади і щоби комісиям виборчим запоручено більшу самостійність і безсторонність. То внесене передано окремій комісиї.

Ческий маршалок краєвий кн. Лобковиц спросив на вчера провідників всіх соймових клюбів, щоби довести до якоїсь згоди. Загально думають, що ті заходи будуть даремні. Німці готові пристати на залишене обструкциї в справі запомоги для краю, але лише з тим, щоби Чехи приобіцяли, що в державній раді не будуть робити трудностий при нарадах над деякими економічними справами. Коли би Чехи на те пристали, тогді скликано би державну раду скорійше, ніж первістно думано, а по полагодженю важнійших економічних справ зібрав би ся в грудни ческий сойм, щоби полагодити справу вамсги для краю. Німці обстають при тім, щоби поправа парляментарних відносин вийшла з державної ради. Передвчера по полудни провідники всіх ческих клюбів пішли до намістника з просьбою, щоби з уваги на обструкцию німецких послів само правительство порбобило кроки до злагодженя нужди в краю.

З Відня доносять, що командант австрийскої маринарки адмірал бар. Шпавн подав ся до димісиї, що Цісар приняв єї та іменував на єго місце дотеперішного єго заступника ґрафа Рудольфа Монтекукулї; заразом припоручив Цісар, щоби перший воєнний корабель, який буде збудований, дістав назву „барон Шпавн“.

Афґаньский емір, як доносять анґлійскі часописи, задумав заєдно скріпити свої воєнні сили. Анґлійска праса живо займає ся тою справою, не розуміючи, звідки властиво так нагле показала ся потреба таких зарядженй. Часть праси здогадує ся, що емір користаючи з клопотів Росиї, задумує управильнити і забезпечити границї з тої сторони. Французскі часописи не хотять вірити, аби чоловік так розумний, як теперішний емір, пірвав ся на таке нерозважне діло. На всякий спосіб справа побільшення афґаньскої сили оружної єсть загадочна.

На передах обох ворожих армій в Манджуриї, що стоять від себе на яких 50 кільометрів, одна над рікою Таіце, друга над Гуном, відбувають ся безнастанно малі стички передних сторожий. Ті стички, самі по собі без значіня, сьвідчать о тім, що вожди з обох сторін старають ся о скілько можна розпізнати становища неприятеля і розміщене войск, аби з того пізнати наміри противника і завчасу їх знищити. Як здогадують ся, укріпляє Куропаткін сильно ланьцух гір Гама, положений на північ від ріки Гун і тут з рікою перед своїм фронтом наміряє дожидати Японців. Аби забезпечити своє ліве крило перед обходом від північного всходу, збирає російский полководець значні сили дальше на північ від Мукдену і здаєть ся, що то пересуване войска на всхід було причиною, що в Токіо надіють ся найблизшої битви на північ від ріки Гун, десь коло Теліна. Однако в російских войскових кругах, як доносять петербурскі „Біржевия Ведомости“ з Мукдену, гадають, що судячи по приготованях Куропаткіна, не має він наміру віддати столицю Манджуриї без битви.

З під Порт Артура доносять до німецких часописий: Хоч як фльота адмірала Тоґа старає ся замкнути в'їзд до Порт Артура, то од

Ластівка.

(Із шведского — Д. Цальштрема).

От і відлетіли вже ластівки — сказала мені одного осінного ранка мала сестріниця і мила дитинка зі смутком глянула на звішене на краю даху покинене гніздочко.

І справді, ластівки відлетіли, вернуть знов аж на весну, а й я мушу признати ся, що жаль мені дуже їх відлету. Заповідає ся нам конець літа і я не почую вже того веселого щебетаня, котре на моїм піддашу так добре настроювало мене до мрій...

Бо треба вам знати, що пара ластівок збудувала собі гніздочко при вікні моєї комнатки, виховала там свої діти і через цілу гарну весну та літо веселила мене своїм щебетанєм. З тими малими птицями познакомив ся я добре і ми стали дуже добрими приятелями. З цілим довірієм сідали на моїм вікнї. Оповідали мені о клопотах свого господарства і о пригодах підчас вандрівок до теплійших країв. Говорили менї, кілько мають своїх малих у гніздочку — словом, я знав всї подробиці і на землі і над землею. Звідси то й дізнав ся я про ріжні пригоди і приключки в житю ластівок, а що моя сестріниця так засмучена відлетом своїх малих сусідок, то я оповідаю маленьку історийку, котра може пересьвідчити, що й серденька пташин ранять стріли, що то на закоханих вицілені.

На дасї старого замку коло ринви, закінченої головою страшного смока, було гніздочко, збудоване і гарно і сильно. Там жила родина ластівок, що складала ся з батька, матери і двох дочок, так неподібні до себе, що годі було вірити, що то рідні сестри.

Старша горда і пишна, дивила ся з висока на воробців, котрих справедливо уважають за волоцюг і лобузів птичого сьвіта. Молодшу сестру, милу і привітну, любив цілий рід крилатий, бо все уміла найти приємне слово навіть для ворони і для пугача, а що більше, уміла з'єднати собі навіть мельникового кота, котрий, коли она переходила занадто близько него, замикав очи, щоби не дати ся звести надто великій покусї.

Родичі брали їй то за зле. Були горді, що походять зі старинного роду, котрий від віків з рода в род мешкав під склепінєм підсїня єгипетскої палати. Они не розуміли, а радше не хотїли розуміти, що донька їх могла познакомити ся з таким дробом, як волове очко і воробці.

— Не годить ся — сказав батько — щоби особа така як ти, зближала ся до черни, ти повинна дбати о знакомости і поважати своє становище.

— Алеж, татусю — казала добра ластівка — чейже всї птиці подібні до себе, чей же однакові мають і дзьоби і крила.

— Ну, вжеж — відповідав батько — алеж не всї птахи мають змогу їсти паштети з мух і мешкають на високих будинках. Глянь наприклад на жайворонка.

На ті слова пташина похилила головку і коли би не чорні перця, можна би було побачити, як червоніє ся мов молода паничочка, що єї помовили о велику прихильність до когось. Саме того жайворонка, про котрого батько згадував, любила она щиро і він єї справдї любив.

З природи ластівки — то мрійниці, а жайворонки поети. То й щож в тім дивного, що ті птахи полюбили ся? Чи то не може бути? І чи мешкане на високім дасї і паштет з мух на обід мали єї позбавити того, що могло становити щастє цілого єї житя?

Жайворонок жив під голим небом і охочо співав що дня. Єго пісні були живі і веселі, чисті як леготь весни, усьміхнені як сонце по дощи. За свою музику у воздуcї не жадав він ні гроший ні ордерів. Співав він для рільника, що в поті чола обробляв своє поле, для селянки, що прала біле в потоці і для поета, що блукав в тіни глухого ліса....

Єго спів розуміли всї і єго люба ластівочка розуміла єго також, коли разом злїтали високо.

Вкінци одного дня постановив жайворонок ударити чолом перед родичами своєї любки і просити їх о дозвіл на вінчане з їх донькою. О тім рішучім намірі не думав він без тревоги, але любов додала єму відваги. Прибрав ся, як міг і почав співати поміж запашними травами на луцї, бо не мав відваги злетїти у воздух, боях ся піднятись на верх тих лип столітних, що тїнию вкривали мешкане родини, котрою по трохи опікував ся навіть сам дідич, що деколи жив також під тим самим дахом.

Жайворонок знав те все, отже не легка була єго задача; він утратив відвагу на хви-

нако після ріжних донесень доси не удало ся їй цілковито перервати сполучене Порт Артура з внішним сьвітом. Приїзд російских офіцирів з Порт Артура до Чіфу був недавно найлїпшим доказом на те. Тепер знов доносять, що між хіньскими властителями джунок утворила ся правильна орґанізация, аби від часу до часу заосмотрювати Порт Артур сьвіжими припасами. І так телеґрафують з Токіо: Японьска фльота зловила одну хіньску джунку, що хотіла виплисти до Порт Артура. З вискаазів Хінців виходить, що утворила ся фльота зложена з 80 джунок, котра має за задачу доводити до Порт Артура поживу. Мимо стороженя японьских кораблїв, удало ся многим джункам дістати ся до російских становищ. Іменно на побережу в околици Порт Артура єсть кілька місць, до котрих можна безпечно підпливати. Джунки під'їзджають там ночами, а російські батериї і міни хоронять їх перед японьськими кораблями. Японці підозрівають, що джунки довозять і муніцию, хоч доси мимо того, що Японці зревідували кілька сот джунок, не найдено на них ніякої муніциї.

Новинки.

Львів дня 8-го жовтня 1904.

— **В краєвій молочарскій школї** в Ряшеві починає ся дня 1 падолиста низший 4-місячний курс молочарства. Подання о приняте на курс належить вносити до дня 20 с. м. на руки дирекциї школи і долучити: метрику, сьвідоцтва здоровля, моральности і шкільне та сьвідоцтво убожества, коли кандидат старає ся о приняте на кошт краєвого фонду, а вкінци письменний дозвіл родичів або опікунів в случаю неповнолїтности кандидата. Кандидати мусять мати 17 лїт скінчених і піддадуть ся вступному іспитови для провіреня, чи будуть могли відповідно користати з науки. Наука буде безплатна, а за харч і удержане в заведеню платить ся 120 К за цїлий час. Убогих учеників може краєвий Видїл увільнити від оплати.

— **Портрет Мазепи.** В селї Сироватка, харківскої губерниї, на поді одної селяньскої хати найдено олїйний портрет гетьмана Мазепи. Портрет має признаки старого малярства, а підписаний старославяньськими буквами: „Іван Стєпанов Мазепа, ясновельможний гетьман“. Як звістно, поле шведско-російскої борби находило ся недалеко Сироватки і місточка Сум, де доси переховує ся переказ про побут Петра Великого. З того всего можна догадувати ся, що портрет єсть оріґінальний.

— **Мила жінка.** Один жонатий чоловік помістив в ірляндскій часописи, що виходить в Бельфаст, ось таке оголошене: Я заробляю тижднево 30 К, а з того забирає менї жінка 28 К, проте мушу вдоволювати ся 2 К, з чого приходить ся менї дуже часто оплачувати підвечірок, бо як приходжу з роботи домів, то застаю хатні двері звичайно замкнені і довідую ся, що моя жінка пішла на прохід. Я оженив ся 4 роки тому і від того часу втратив 28 фунтів на вазї. Жінка моя женщина молода, сильна і гарна — і тілько всего. Не вміє анї прати, анї ґузика пришити, анї гачкувати; як виходжу рано із хати, почуваю ся незвичайно щасливим, що вже не буду мусїв чути, як она „меле“ своїм язиком. А як верну і случайно застану єї дома, мушу без впину слухати, як она тарахкотить про своєї спори із сусїдками. Ось тому то радби я єї позбути ся. Але чи знайду купця? Від него не хочу нїчо більше, як підпису, яким би мене від неї увільнив. Якби то кого обходило, то додам, що те сотворінє пізнав я 5 лїт тому в малім історичнім місточко Ульстер“. Ледви чи по такім описї удасть ся бажане дїло сему не конче щасливому мужеви. Видай все покінчить ся тим, що із лишених ему 2 К прийде ся ще даром оплачувати — безуспішне оголошене.

— **Рабунок.** В ул. Собіского у Львові вирвав вчера звістний злодїй Авраам Мольдавер переходячому тамтуди 15-лїтному Як. Крігерови з Курович срібний годинник і хотїв утечи. На крик Крігера задержали прохожі злодія і віддали в руки поліцияята.

— **Осторожно з оружием.** З Самбора доносять: 17-лїтний син селянина з Лопушної, Іван Брухницкий, показував оногди 23-лїтному паробкови Антонови Безикови револьвер, який его отець лише що купив. Нагле револьвер, що був набитий, випалив, а куля поцїливши Безика в груди, положила его трупом на місци. Против Брухницкого заряджено в самбірскім суді слїдство.

— **Грім в жовтни.** З Острогома доносять, що дня 4 с. м. люгила ся над купелевою місцевостию Тацмансдорф буря з громами і хмароломом. Грім ударив між иншими в церковну вежу, в наслїдок чого огонь знищив церков в серединї і дах церковний.

— **Викрите палія.** З Липовець, в перемиських повітї, доносять о зловленю палія Івана Волошина, котрий в сїм роцї вже 4 рази підложив огонь. Аж 1 с. м. удалось командантови жандармериї з Перемишлян п. Поповичеви по трудневнім енерґічнім слїдстві викрити палія і арештувати. Волошин має 23 лїт.

— **Пастух командантом.** Над Боденьским озером відбували ся оногди вправи 20 дивізиї нїмецкої армії. Коли три полки мали йти до атаку на горби, відозвав ся з гір голос трубки з приказом „спочинок“. Всї дивували ся, чому перервано вправи. Справа вияснила ся небавом. Пастух, що був давнїйше у войску сурмачем, затрубів собі на розї на спомин давних хвиль і мимохіть став дивізионером. Вправи войска відбували ся опісля дальше, а пастуха потягнено до одвічальности за недозволене уживане войскових сиґналів.

— **Дефравданти перед судом.** Перед трибуналом карного суду в Кракові ставали тамтого тиждня Роман Хмурский, Ігнат Мілєр, Болеслав Валя і Станислав Барко. Прокуратория закинула їм, що при їх безпосередній або посередній участи пропало з каси кредитового товариства ремісників в Кракові поверх 400.000 К. Присяжні судиї видали такий вердикт: На питане що-до вини Романа Хмурского, директора окраденого товариства, відповіли одноголосно: нї. Вину прочих обжалованих присяжні судиї потвердили одноголосно з тим додатком, що кождий наразив товариство на страту поверх 600 К. На основі того вердикту трибунал засудив Мілєра на 5 лїт, Валю на 6 місяців і Барка на 3½ року тяжкої вязницї. Окрім сего засудив трибунал на заплату завданих товариству страт: Мілєра на 300.000 К, Валю на 12.000 К і Барка солїдарно з Мілєром на 150.000 корон.

† **Помер** Теодор Угриско, студент прав, дня 6 с. м. в Комарнї, в 20-ім роцї житя.

— **З Глинян** доносять: Ві второк дня 11 жовтня на дохід будови руского „Народного Дому“ в Глинянах відбуде ся аматорске представлене драми в 5 діях Михайла Старицкого „Ой не ходи Грицю на вечерницї“. Представлене відбуде ся в напятій сали „Чательні“. Початок о год. 7½ вечер. Ціни місць: 1-рядне крісло 2 К, 2 рядне 1 К, партер 50 сот. По представленю слїдує товариский комерс.

лю, але правдиве чувство перемогло. Він заспівав таку гарну пісню, що цїла околиця лунала від неї, а відтак одним махом своїх бистрих крил залетів до мешканя своєї милої ластівочки. Усів на дасї і знов роздав ся голосний спів его.

— Чого тобі треба? — крикнув старий батько, висуваючи дзюб з гнїзда.

Жайворонок хотів ему відповісти одною зі своїх щасливих пісень, але серце его стиснув несказаний жаль, а голос відзивав ся лише жалібно. Співав так як не співав нїколи, бо ще нїколи не зазнав мук першої любови. На подвірю стояв когут на одній нозї і задумавшись слухав его, а стара, суха злїстниця сорочка, що сидїла на сусїднім деревї, кпинами і сьміхом відповідала на ті сердечні зітханя. Тимчасом жайворонок сяк-так виливав вкінци свою просьбу, на котру дістав лише коротку і гнївну відповідь:

— Нї! Хто має дочку на виданю — говорив гордий птах — той певно не видасть єї за поета!

А зарозумілий жайворонок таж то лише поет, що не уміє нїчого робити, що не потрафить постарати ся о таке становище, як ті люди, що в добрі і спокою можуть дармувати на сьвітї. А він навіть знакомостий не умів поробити. Чиж має він будуччину перед собою? Жиє в поли і не має нїчого такого, що можна би назвати домом. Его пожива така, що аж серце болить дивити ся на неї — і він сьміє думати о женитьбі з благородною ластівкою! Нї, то не може бути — о тім і думати не вільно. Бо що то значить, що его гармонїйний спів так мило звенить під синїм небом. Не має він нї дому нї порядної їди. Отже нехай собі іде з Богом.

Бідний залюблений жайворонок відлетів далеко, дуже далеко, на долину, окружений довкола сосновим лїсом, сховав ся в траві високій і згадував собі години своєї любови, такі щасливі та на жаль такі короткі. Пригадував він собі той день, в котрім перший раз стрітив свою любу ластівочку під корчем цвитучої тернини, пригадав собі єї красні рухи, єї миле щебетанє і гарну єї головку. Який же він був тоді щасливий? А тепер?!

Поволи підняв ся він у воздух, злетів над вершки сосон і зачав знов співати, спершу тихо, по тім трохи сильнїйше, аж вкінци відозвав ся повним голосом, щоби виспівати любов правдиву, любов завсїгди молоду, любов незмінну, котра поборює всї перешкоди, котра триває аж до могили а й за могилою не умирає.

В тій хвили дорогою через долину ішов молодий чоловік з гарною дївчиною, своєю судженою. Під тїнию дерева взяв єї за руки і на єї дївочих устах зложив перший поцїлуй. Дальше пійшли мовчки, але дивно задумані і певно здавало ся, що думають о тім самім, о чім пташина співає.

А щож дїяло ся тодї у гнїздї ластівок? Ото лютий батько став прикро дорікати дочцї на ріжні способи, а до того ще й вибив єї дзюбом та кігтями. Мати плакала, а молода ластівка не знала, що з собою почати.

— Не хочу — говорив незворушений батько — і ще раз не хочу; нехай тобі і в голову не йде така дурниця, що сором могло би принести не лише родинї, але й цїлому нашому родови. Забудь з ласки своєї ті мрії. Я маю для тебе далеко відповіднїйшого мужа; ти знаєш добре, се той птах, що має таке гарне мешканє на церковній вежи. Анї не думай опирати ся і будь певна, що плач тобі нїчого не поможе. Завтра твоє вінчанє.

І так справдї стало ся. Настала осїнь. Сухе листє, котре так певно переконує, що всьо на сьвітї нетревале, застелило землю, коли тільки повіяв сильний вітер. Трави на луках пожовкли, а вітряки скрипїли своїми великими крилами та немов говорили: „ще маємо тілько змолоти!“ Словом, невесело було, так сїро, так одностайно....

Одностайне також і невеселе було житє ластівки, виданої за жителя з церковної дзвіницї. Свого любого жайворонка не могла она забути. Зі своєї високої величної вежі споглядала тужно на ту долину, тепер таку пусту, де весело і свобідно купала ся у воздусї і лїтала зі своїм милим.

Вже їй про любов не думати; нема жайворонка, а й товаришок ластівок вже також нема. Прийшов час відлету птиць і всї полетїли у теплїйші краї.

Мала, люба наша пташина не могла відлетїти, бо якийсь немудрий стрілець перестрілив їй крило. Муж чекав кілька днів з відлетом, та хоч ластівка трохи поздоровіла і навіть зачала підлїтати, то таки о далекій подорожи не могла й думати. Отже попращав ся з нею і лишив єї саму у тій пишній вежи, де так справедливо чула ся самітною і покиненою цїлим сьвітом.

Сумна і слаба пробовала ще лїтати, кружила довкола церкви і злїтала на кладовище, де з жалем дивили ся на неї грабарі і говорили: „Бідна пташина не потягне довго“.

І стало ся по їх думцї. В падолистї в день ясний, сонїшний, коли иней покрив своїми чудовими кришталами всї дерева, бідна ластівка почула свою недалеку смерть. Однак зібрала

— **Рада надзираюча** Тов. взаїмних обезпечень і взаїмного кредиту „Днїстер“ відбула дня 28 вересня с. р. своє звичайне квартальне засїданє при участи 25 членів Ради під проводом президента радника Кузьми, в присутности правительственного комісаря радника двора Гута. Наперед вислухала Рада звітів Дирекциї разом з білянсами пробними обох Товариств по день 31 серпня с. р.; білянси ті були перед засїданем розіслані Радї, а головні дати і цифри обох білянсів були вже у всїх часописях в половинї вересня оголошені, проте тих чисел тут не повтаряємо; ті білянси доказують дальший значний розвій обох Товариств. Потім член Комісиї ревізийної відчитав звіт Комісиї ревізийної о переведеній шконтрі і ревізиї обох Товариств, котре Рада приняла до відомости. Відтак референт Комісиї Ради надзираючої здав справу, що на жаданє Директора з причини статий в декотрих часописях звернених против Товариства і его директорів, комісия Ради з порученя Президента справдила дійстний стан і хід справ в Товаристві і відносини службові, персоналу (що до поборів, літ служби, працї, мнимого перетяженя, розділу ремунераций, оплат до фонду емеритального, злого трактованя, авансів і доконаних реґуляций платень і додатків кватирових) і сконстатувала Комісия, що всї заміти піднесені в тих статях суть неправдиві або нестійні, тенденцийні; дійсний стан персоналу, поборів і відношень службових представляла вже Дирекция в червни в часописях точно в спосіб вірний і для всїх безсторонних переконуючий. Рада приняла одноголосно звіт Комісиї до одобряючої відомости і висказала при тій нагодї признанє і повне довірє Дирекциї взагалї, а д-рови Ярославови Кулачковскому в особенности за добре веденє всїх діл Товариств. Заразом ухвалила рада по переведеній дискусиї не відповідати на повисші статї в часописях (Воля, Напшуд, Реформатор) і не узнала потрібним, щоби оклеветані директори виступали судово против редакций тих часописий в обороні зачїпленої чести. — З порядку дневного ухвалила рада на внесенє дирекциї іменувати практиканта Йосифа Доманика урядником товариства (асистентом III. кл.), і признала членам, котрі утратили по мисли статута право до відшкодованя, датки в дорозї ласки, а то: Іванови Китайгродскому і Ізидорови Мразкови в Микулинцях 200 К, Михайлови Басарабови в Ляхівцях 270 К, Анні Габак в Грозьові 400 К і Петрови Дуфанцеви в Дмитрю 200 К. — Наконець застановляла ся рада на внесок дра Олесницкого над акциєю зі сторони Днїстра, щоби розповсюднити межи селянами покриванє будинків дахівками і передала ту справу ще до розсліду дирекциї.

— **Відізд Японців з Росиї.** Через Берлин переїхало онодї 707 Японців, в половинї женщин. Доси перебували они в Росиї, але там так їм докучали, що мусїли виїхати до вітчини дорогою через Атлантийский океан та Америку. Пруські власти, побоюючись, щоби представителї праси від подорожних не дізнали ся про їх переслїдуваня в Росиї, замкнули дворець і не допустили нікого, навіть японьского консуля і посла, котрі хотїли повитати земляків. Японьский посол запротестував против того зарядженя. Власти толкують ся тим, що дворець в Моабитї, куди переїзджали Японцї, єсть товаровий а не особовий, тому вступ для осіб заборонений. Всеж таки японьска кольонїя в Берлинї та численна публика, недопущена до двірця, уставила ся коло зелїзничого шляху в той спосіб, що переїзджаючі могли побачити своїх земляків. Отже пізнали їх та привитали окликами: „банзай!“

— **Поможіть погорільцям!** Дня 3 с. м. навістив великий пожар місточко Топорів, брідского повіта. В протягу чотирох годин вигоріло 111 домів, так що 194 майже самих жидівских родин, числячих около 1400 душ зістало без даху, стративши майже цїле своє майно — бо о ратунку не могло бути і бесїди. Для несеня помочи тим нещасливим людям завязав ся місцевий комітет ратунковий і просить всїх Добродіїв о ласкаву поміч для нещасливих погорільців. Лепти надсилати просить ся на руки Уряду парохіяльного в Топорові. — О. М. Дзерович, парох в Топорові.

— **Позір!** Товариство „Сокіл“, котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сім роцї фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тій цїли видав „Сокіл“ льоси в видї переписних листків в 10 родах по цїнї 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколї“ у Львові, по всїх складах „Народної Торговлї“ на провінциї як також в філіях „Сокола“ по більших містах. Крім того видав „Сокіл“ на ту саму цїль облїґацї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиєра „Днїстра“ у Львові, Ринок 10.

Господарство, промисл і торговля

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Дня 24 вересня с. р. отворено в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Празї зелїзницю Раконїц-Лявн зі стациями Раконїц, Кропач-Герендорф, Несухин-Гороседль, Мутовіц, Свєтін, Домавшиц, Сольопіск-Рочов, Грівіц, Лявн передмістє і пристанками Опочна, Семіх і Кавнова. — Стациї уряджено для загального руху, а перестанки тілько для руху особового і обмеженого руху пакункового. — Експедиция пакунків з перестанків відбуває ся в дорозї доплати.

— **Цїна збіжа у Львові дня 7 жовтня:** Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця н. 8·60 до 8·80; жито н. 6·75 до 7·—; овес 6·75 до 7·—; ячмінь пашний 6·25 до 6·50; ячмінь броварний 6·75 до 7·—; ріпак 10·25 до 10·50; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·25 до 10·—; вика 6·— до 6·50; бобик 6·25 до 6·50; гречка 8·75 до 9·25; кукурудза нова 8·10 до 8·25; хміль за 56 кільо 210·— до 220·—; конюшина червона 70·— до 80·—; конюшина біла 55·— до 60·—; конюшина шведска 55·— до 65·—; тимотка 24·— до 28·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондон 8 жовтня. „Daily Telegraph“ доносить з Сеуля, що японьскі залоги в північній Кореї сильно скріплено, бо в північно-всхідній части краю появили ся сильні козацкі відділи з артилериєю.

Берлин 8 жовтня. З Пекіну доносять: Хіньске правительство іменувало в порозуміню з Японією ґенерала Чін-Сун віцекоролем Манджуриї. Доси не було ще такого достойника в Манджуриї.

Токіо 8 жовтня. Як зачувати, огонь японьских батерий під Порт Артуром ушкодив 4 росийскі кораблї стоячі в портї. Один корабель цїлком знищений.

Льондон 8 жовтня. Daily Telegraph доносить з Чіфу, що один звістний німецкий купець, мешкаючий в Порт Артурі, погиб від ґранату, котрий продірявив дах магазину, уважаного доси за безпечну скритку. Залога Порт Артура вручила свому командантови Штесслеви адресу, славлячу его геройство і впевнюючу, що всї пійдуть за его геройским примiром, так що Порт Артур нїколи не упаде.

Льондон 8 жовтня. З Сеуля доносять, що на вісьмох японьских підприємців, котрі о 150 анґлійских миль на полудне від Сеуля коло зелїзничого шляху з Сеуля до Фузану витинали корейский ліс, напали Корейцї і поубивали їх. Японцї вислали на місце розрухів жандармерию. Рівночасно вибухли і в инших місцях полудневої Кореї розрухи против Японцїв.

НАДІСЛАНЕ.

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

всї свої сили, щоби долетїти до тої тернини, котру так живо тямила.

Там під галузками, котрі мороз покрив брилянтами, забула она ті муки, що перетерпіла, забула мужа, що єї так саму покинув, словом, забула всьо, щоби лише думати о тих гарних днях весни і о жайворонку, котрий свою любов так гарно умів виспівувати. З тою думкою ластівка сховала головку під крило і так закінчила своє житє добра пташина.

Кілька днів пізнїйше, той, котрого она так любила, вернув до неї. Сподївав ся, що відлетить з иншими птицями і що стріне єї там у теплїйших краях. Однак надія звела его і тому, хоч холодно було, прилетїв побачити єї під зимним небом півночи, під єї рідним небом.

Всьо має свій конець, так і зима скінчила ся; весна потопила снїги, на сьвітї зазеленїло ся, а тодї той молодий чоловік, що там слухав жайворонка, найшов дві птички закостенїлі. Підняв їх і серце в нїм живо забило ся, бо пригадав собі вражінє, якого зазнав. Бажав огріти, бажав оживити бідну ластівку і жайворонка, але вже було за пізно.

Якже живо пригадав він собі тодї той день, коли відважив ся перший раз поцїлувати свою суджену, коли пташина так сердечно співала... А був то гарний спів, так як перший поцїлуй без сумнїву найгарнїйша хвиля в житю.

За редакцию відвічає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).